

Hồi thứ hai mươi bảy

Ác nhân ác báo.

Âu Trường Quân hiếu kỳ liền ghé sát tai vào cái lỗ, lẫn lộn trang tiếng u u là giọng nói của Ngọc Nữ Câu Hồn khiến chàng giật nảy mình, vội vàng chú ý nghe xem. Thì ra đây là chỗ thông hơi cho toàn bộ "Hậu đình tiên cốc", cái lỗ chàng nghe ăn thông đến phòng của Hạ Lý Kỳ và Ngọc Nữ Câu hồn nhưng đó là phòng nào thì không thể biết nổi. Hiện tại ở trong phòng yên lặng một chút rồi âm thanh Hạ Lý Kỳ trầm trầm vang lên:

- Lần đầu tiên Đại Lực Ung Trảo này phải mất mặt đến như vậy, mai đây bọn thuộc hạ còn coi ta ra gì nữa.

Ngọc Nữ Câu Hồn đáp nhỏ có vẻ năn nỉ:

- Đại Vương cố gắng chờ một chút nữa thể nào cũng có anh em Luân Hồi Bang đến cứu viện ngay mà

Hạ Lý Kỳ vẫn giữ âm giọng trầm trầm:

- Vẫn biết thế nhưng cho dù nàng nói đã nhiều lần ta chưa tin tiểu tử lợi hại đến thế, có lẽ nàng bị hấn lòe bịp gì đây.

Có tiếng dậm chân rồi tiếp theo Ngọc Nữ Câu Hồn nói lớn:

- Tiệp thiếp bị hấn khống chế không chống đỡ nổi đến nỗi suýt bị thất tiết mà Đại Vương còn cho là giả dối ư?

Âu Trường Quân nghe đến đây ngẩn người ra một chút rồi hiếu kỳ, con dâm nữ này xảo trá nhân dịp mang cái thân lửa rõ chạy về liền đổ tội cho chàng hăm hiếp luôn, chàng tức giận đến tái cả mặt nhưng đành nhẫn nại nghe tiếp xem Hạ Lý Kỳ trả lời ra sao, có lẽ hấn cười nhạt nên Ngọc Nữ Câu Hồn tức giận lớn tiếng mắng chửi luôn:

- Hạ Lý Kỳ người mê đắm con nhãi họ Phương nên không còn tin ta nữa chứ gì, thảo nào lúc Vương Tiểu chạy về báo người chẳng thêm động đậy tiếp cứu.

Âm thanh Hạ Lý Kỳ quát sau tiếng đập bàn:

- Mai Băng Tuyệt, đến giờ này mà người còn giở giọng ghen tuông ra ư? Họ Hạ này nhắm mắt làm ngơ để người muốn dâm dục thể nào cũng mặc, người dụ dỗ hấn đến khiến cho hậu đình tiên cốc phải bị một phen nhục nhã còn chưa vừa lòng sao?

Ngọc Nữ Câu Hồn đánh đá đáp trả:

Hà, tại người chẳng ra gì nên mới đành để ta thỏa mãn với bọn trai tơ, có say mê con nhãi này thì cũng chẳng thành cơm cháo nổi đâu mà hồng.

Hạ Lý Kỳ lại cười khẩy:

- Đã không thành cơm cháo thì ghen tuông làm chi? Vả lại trai năm thê bảy thiếp, ta muốn lấy thêm nữa cũng có sao đâu.

Âu Trường Quân thấy đến nước này mà cặp vợ chồng này vẫn quanh quẩn cãi nhau về chuyện dục tình thì chán ghét vô cùng, vả lại nó có liên quan tới người yêu mình thì lại càng tức giận thêm, chàng tự nghĩ “Không mau mau giải quyết để bọn viện thủ đến thì phiền phức lắm đây”. Khốn nỗi hàng mấy chục gian phòng, biết hai dâm nam dâm nữ này trốn ở đâu. Nếu dùng sức phá nát toàn bộ thì phải mất nửa chân lực, phương pháp này không được ổn thỏa chút nào. Linh cơ máy động, Âu Trường Quân mừng rỡ vội vàng nhảy xuống đất rồi chạy như bay ra ngoài cốc, chàng tìm một nơi có đất hơi mềm, quất lên một tiếng nhỏ hai tay aam chọc quá Uyển mạch, Âu Trường Quân vận sức cong hai bàn tay, đã nhấc lên một khối đất lớn, chàng cấp tốc chạy vào dùng số đất đó nhét thật kín miệng lỗ thông hơi vừa nghe tiếng Hạ Lý Kỳ và Ngọc Nữ Câu Hồn nói chuyện. Âu Trường Quân nén rất kỹ để không khí hoàn toàn bị bế tắc xong xuôi mới nhảy xuống ung dung đứng chờ, chỉ cần thấy cánh cửa nào mở hé ra là biết liền, từ đó sẽ có phương pháp đột nhập. Diễn biến ngoài sự tiên liệu của Âu Trường Quân bởi vì một cánh cửa đột nhiên mở hoác ra rồi Hạ Lý Kỳ hậm hực bước ra, Ngọc Nữ Câu Hồn lấp ló sau lưng diện mạo có vẻ tức giận vô cùng. Âu Trường Quân liếc mắt nhìn và trong lòng có chút sửng sốt tưởng đâu Đại Lực Ứng Trảo Đại Vương phải là trượng phu vạm vỡ, ai dè hần gầy gò và cao lênh khênh. Diện mạo Hạ Lý Kỳ cũng xơ xác, hai má hóp lại, chỉ có đôi mắt là còn sáng quắc lấp lánh ánh sát khí. Âu Trường Quân chợt nghĩ ra chắc là hần hoang dâm vô độ lại gặp phải dâm nữ Mai Băng Tuyết tức Ngọc Nữ Câu Hồn nên mới tinh suy lực kiệt. Thật là khôi hài Đại Lực Vương ốm yếu, Băng Tuyết chẳng thấy đâu toàn là lang chạ đủ mọi hạng người trên bụng khiến Âu Trường Quân phải bật cười ruồi. Hạ Lý Kỳ trầm giọng hỏi:

- Tiểu tử là Âu Trường Quân? Người cười cái gì?

Chàng tự lượng sức mình thừa đủ chấp cả hai với điều kiện đừng để Ngọc Nữ Câu Hồn giở lại mảnh khóc cũ, nên vẫn cười ruồi đối đáp trả lại:

- Ta cười người không biết giữ vợ cho đúng cái tên Băng Tuyết đấy.

Hạ Lý Kỳ đâu có ngờ chàng đã nghe lén nên giật mình:

- Thì ra người đã biết tường tận về “Hậu Đình Tiên Cốc”, nghe nói người muốn tìm Phương cô nương phải không?

Âu Trường Quân thối cười, lạnh lùng trả lời từng tiếng:

- Đòi lại chứ không phải tìm!

Hạ Lý Kỳ cười khẩy, hình như đây là cái tật của hắn.

- Phương Tiểu Nga cô nương là do Hoàng nghĩa huynh gởi gắm, sao người không tìm ông ta mà điều đình, vả lại người là nhân vật gì mà dám mở miệng đòi hỏi ta?

Âu Trường Quân sốt ruột nói thẳng một hơi:

- Hoàng Thái Cung bị ta chặt mất một tay phải chạy như chuột thì điều đình cái gì, người thử xem có bằng lão ta được không, khôn hồn thì đưa Phương cô nương ra đây.

Hạ Lý Kỳ và Ngọc Nữ Câu Hồn đều giật mình đánh thót một cái, vẫn chưa tin lời chàng nhưng trong lòng đã ngầm hối hận. Ngọc Nữ Câu hồn nguyền Hạ Lý Kỳ một cái, hồn dối nói:

- Ta đã nói trước tiểu tử này võ công không thể tưởng tượng được mà người không nghe.

Hạ Lý Kỳ tức giận quay lại cãi:

- Có phải tại ta không nghe đâu, sao người không giỏi ở trong ấy để chết ngộp đi?

Ngọc Nữ Câu Hồn cũng chẳng vừa to tiếng nói luôn:

- Cãi với người thêm mệt, cứ trao Phương liễu đầu cho hắn phải tay sống như trước có phải là vui vẻ không?

Hạ Lý Kỳ âm trầm nói, vừa trả lời Ngọc Nữ Câu Hồn vừa nhắm vào Âu Trường Quân:

- Hoàng huynh đã ân cần dặn dò ta, nhất định không thể phụ lòng ông ta được, trừ phi... trừ phi bất đắc dĩ thì lại là điều khác.

Âu Trường Quân làm gì không hiểu ý tứ Hạ Lý Kỳ, chàng cười nhạt đưa song chưởng lên rồi nói: Hạ Đại Vương muốn thử cái này chứ gì? Ta chỉ e rằng nó chẳng nường tình, trở thành bất đắc kỳ tử đấy.

Ngọc Nữ Câu Hồn chần vào mắng chửi luôn:

- Hạ Lý Kỳ, người trở thành nhân nghĩa từ bao giờ thế, người mê mẩn con liễu đầu, muốn giữ lại thì thú nhận đi đừng có mang lão già họ Hoàng ra làm bình phong nữa.

Âu Trường Quân hăm dọa thêm vào một câu:

- Người chỉ biết Hoàng Thái Cung chứ không sợ Phương Minh Chủ lột da xẻo thịt ra sao?

Hạ Lý Kỳ đã điên đảo thần hồn vì nhan sắc của Phương Tiểu Nga chẳng còn biết sợ hãi nữa hần “hừm” một tiếng rồi cũng đưa song chưởng lên, ngầm ý chống đỡ đến cùng thì thôi. Ngọc Nữ Câu Hồn cảm tức quát lớn:

- Con dê già này ngoan cố thật, người không muốn nhưng ta cứ thả liễu đầu ra đây.

Nàng nói xong lập tức chuyển thân đinh chạy vào trong khiến cho Hạ Lý Kỳ vội vã lật tay biến chưởng thành trảo thộp ngang lưng Ngọc Nữ Câu Hồn miệng kêu la:

- Người muốn phản ta có phải không?

Ngọc Nữ Câu Hồn biết trảo pháp của hần rất lợi hại nên kinh hãi uốn người tránh né, đâu có ngờ người chồng của mình vì gái mà trở thành lỗ mãng như vậy nên hơi chậm chân một chút, năm đầu ngón tay phốt ngang xé rách chiếc áo thành một đường dài, da thịt trắng hồng liền lộ ra một khoảng lớn, Ngọc Nữ Câu Hồn tức giận xanh xám cả mặt mũi, run giềng kêu la:

- Người mê gái đến mức chẳng còn coi tình nghĩa phu thê ra gì nữa ư?

Ngọc Nữ Câu Hồn nói chưa hết câu, hữu chưởng đã xuất luôn chiêu “sơn trung tống bãi” chưởng lực phân hóa miên chưởng nóng hổi tỏa ra rất nhanh và nhằm ngực Hạ Lý Kỳ đánh tới. Tên này cũng không ngờ người thiếp của mình hung dữ đến vậy, vội vàng thu trảo biến thành chưởng để chống đỡ, đương nhiên chân khí không thể nào hội tụ kịp nên Âu Trường vừa vừa nghe “Bùng” một tiếng đã thấy Hạ Lý Kỳ lảo đảo bước lùi lại. Có lẽ hần đã bị tổn thương, máu tươi nhộn nhạo chạy lên miệng nên trợn mắt nín hơi cố dần xuống, mấy giây phút sau mới khàn khàn lên tiếng:

- Hôm nay ta phải đánh chết con ác phụ này mới được.

Ngọc Nữ Câu Hồn đã không sợ hãi tí nào, lại còn cười khẩy thách thức luôn:

- Có giỏi thì cứ đánh chết đi, tha hồ mà chạy theo mấy con tiểu liễu đầu làm trò cười cho thiên hạ.

Hạ Lý Kỳ gầm lên tức tối, hai tay xuất luôn hai trảo một trên một dưới chộp vào cổ và bụng của Ngọc Nữ Câu Hồn. Dâm nữ quát trả “hay lắm” giữa người ra phía sau đồng thời giở “Chân hỏa miên chưởng” ra phản kích rất đẹp mắt. Hạ Lý Kỳ càng thêm tức giận vừa giở “Huyết ảnh chưởng” vừa không dừng “Tý ngọc ứng trảo công” khiến cho hiện trường đầy đặc bóng huyết chưởng lơ mơ lẫn lộn với bóng trảo. Thoáng mắt cặp vợ chồng đôi bại này đã trao đổi mười chiêu, người nào cũng biết võ công của nhau nên nhất thời chưa ai bị lép vế cả. Âu Trường Quân cười nhạt cứ ung dung đứng

xem cảnh phu thê loạn đấu, nếu cùn chết cả hai thì đúng là trời cao có mắt thu xếp cực kỳ khéo léo để bọn ác độc tự tàn sát lẫn nhau, chàng còn đang nghĩ ngợi thì cục trường vàng lên một tiếng “Bùng” rất lớn hơi nóng của “Chân hỏa miên chưởng” tắt ngấm rồi Ngọc Nữ Câu Hồn như con diều đứt dây bay ngược về sau cái lưng ong của Ngọc Nữ Câu Hồn đập vào vách đá đánh “bộp” rất mạnh và từ khốe miệng ứa ra hai dòng máu tươi hình dạng thẩm hại vô cùng. Ngọc Nữ Câu Hồn lấy tay áo quạt máu rồi nhìn Âu Trường Quân run giọng nói:

- Tiểu tử không giúp ta thì làm sao cứu thoát được ý trung nhân?

Hạ Lý Kỳ tức quá vừa quát vừa xuất chưởng luôn:

- Ác phụ lòng dạ thâm độc thật.

Trong khi Âu Trường Quân còn phân vân suy nghĩ thì lại “Bùng” một tiếng nữa, trước ngực Ngọc Nữ Câu Hồn đã có bóng “Huyết ảnh” lơ mơ hằn trên vai áo chứng tỏ lần này nàng ta bị trúng chưởng rất nặng. Thân hình dâm nữ nhũn ra tử tử tuột theo vách đá ngồi bệt xuống đất Ngọc Nữ Câu Hồn “Ừ” một tiếng máu tươi bắn ra thành vũng trước mặt liền. Hạ Lý Kỳ hình như đã say máu, tiến lên một bước hai tay cùng lúc đánh tới bồi luôn, hữu chưởng dùng “Huyết ảnh chưởng” tổng thẳng vào ngực hữu chưởng từ trên cao chụp xuống Bách Hội huyết theo chiêu “Thần ưng tỏa thổ” vừa nhanh vừa độc. Hạ Lý Kỳ đã quyết hạ sát thì Ngọc Nữ Câu Hồn làm sao chống đỡ nổi nàng ta rên lên một tiếng ai oán rồi nhắm mắt chờ chết. Trong lúc đó Âu Trường Quân mới kịp nhận thức lời nói của Ngọc Nữ Câu Hồn là có lợi cho mình, cả hai cùng vong mạng thì biết Phưởng Tiểu Nga bị giam giữ nơi đâu, hoặc giả nàng ta bị sát hại đương nhiên Hạ Lý Kỳ chẳng chịu cam tâm nói ra đâu. Vì vậy Âu Trường Quân vội vàng quát lớn:

- Không được giết người.

Đồng thời hai tay múa lên một vòng, chân khí “Chuyển y thần công” ảo diệu vô song, vừa đón đỡ vừa thu hút chưởng lực “Huyết ảnh” của Hạ Lý Kỳ rồi chuyển qua tay kia, phát xuất ra đánh hất trảo thế lên cao. Hoàn toàn không có âm thanh “bùng”, “ầm” gì cả thế mà Hạ Lý Kỳ dội ngược mấy bước cánh tay trái bị hất bắn lên khiến cho xương quai xanh gần như vẹo luôn. Hắn trợn đôi mắt thất thần lên, ấp úng nói:

- Ác phụ nói người có tà pháp mà ta không tin, hừ, quả nhiên y thị không nói dối chút nào.

Âu Trường Quân chẳng thêm cãi, lạnh lùng nói:

Người cứ chỉ nơi giam giữ Phưởng cô nương rồi tha hồ thanh toán nhau, ta không can thiệp vào nữa.

Ngọc Nữ Câu Hồn hoảng kinh, khàn khàn lên tiếng chen vào:

- Tiểu tử... ngươi nhần tâm để mặc con dê già kia đánh giết ta ư?

Âu Trường Quân lẳng lặng gật đầu khiến cho nàng ta càng thêm sợ hãi gắng gượng hít một hơi chân khí để lấy sức đứng lên, uốn giọng thật quyến rũ nói với Âu Trường Quân:

- Tiểu tử ra tay trừ diệt họ Hạ đi, không những ta thành tâm giúp người cứu thoát Phương cô nương mà còn... muốn gì ta cũng dâng hiến hết.

Âu Trường Quân chán ghét không thêm trả lời, nhìn thẳng mặt Hạ Lý Kỳ để xem hắn ta quyết định thế nào. Hạ Lý Kỳ có vẻ rất phân vân, nửa tiếc giai nhân nửa sợ Âu Trường Quân chen vào cản trở, hắn phải suy nghĩ rất lâu mới thở dài nói:

- Thôi được tiểu tử chờ ta đánh chết con ác phụ này rồi sẽ dẫn người đi.

Âu Trường Quân xua tay ra ý phản đối và nghi ngờ:

- Lỡ sau khi xong việc người lại không chịu dẫn thì sao? Tốt hơn là cứ chỉ chỗ để ta tự làm lấy cũng được.

Đột nhiên Ngọc Nữ Câu Hồn lấy hết tàn lực vung tay lên, một vật đen xì bay nhanh như chớp giạt đập vào lưng Hạ Lý Kỳ, tiếp theo là tiếng nổ chát chúa rồi khói lửa nhoáng lên chói mắt. Âu Trường Quân thẳng thốt bấm đầu ngón chân tung người về sau để đề phòng, nhãn quang chàng thấy rõ ràng thân hình Hạ Lý Kỳ bị gãy gập làm đôi ngay lập tức, mặc dù khói lửa đã tan hẳn mà mùi diêm sinh vẫn còn khét lẹt trong cốc, Hạ Lý Kỳ giờ đây chỉ còn là một đồng thịt bầy nhầy, máu xương bắn ra tung tóe khắp nơi. Ngọc Nữ Câu Hồn cười như điên dại:

- Hà hà, cho người biết thế nào là sát thủ của Ngọc Nữ Câu Hồn.

Nàng ta nhôi nhôi bàn tay, nhìn Âu Trường Quân có vẻ hăm dọa:

- Tiểu tử thấy hiệu dụng của Lôi hỏa đạn rồi chứ, ta còn một viên nữa ngươi có dám nếm thử không?

Âu Trường Quân không sợ hãi gì lắm, chàng thở dài nói:

- Chẳng ai muốn nếm mùi vị ghê gớm này, tỷ tỷ đã thành công rồi thì còn giam giữ Phương cô nương làm gì nữa?

Ngọc Nữ Câu Hồn cũng thở dài:

- Phương liễu đầu thật có phước vô cùng giờ nào cũng được người tưởng nhớ tới, phải chi... phải chi ta được hưởng sự êm ái đó thì hạnh phúc biết bao.

Âu Trường Quân chính sắc mặt, nói rất nghiêm nghị:

- Chữ tình là do duyên số, không thể khiến cưỡng được, tỷ tỷ có nhan sắc tuyệt vời như thế lo gì chẳng có người say mê, quý hồ phải đặt chữ nghĩa lên trên chữ dục là có hạnh phúc ngay.

Ngọc Nữ Câu Hồn vẫn lăm le viên Lôi hỏa đạn trên tay, có vẻ vẫn còn thèm khát Âu Trường Quân nên ngần ngừ chưa biết giải quyết ra sao. Đột nhiên phía ngoài cửa cốc vang vọng mấy tiếng reo hò rồi có tiếng quần áo phàn phật, mấy nhân vật đang chạy vào rất nhanh. Dẫn đầu là một lão béo tròn như trai banh, diện mạo hồng hào mặc dù râu tóc đã bạc phơ, ngay sau có một đầu đà theo sát nét mặt rất quen thuộc. Tên mũi khoằm tai chuột lạnh chanh chạy vượt lên chỉ mặt Âu Trường Quân toan nói nhưng nhãn quang của hắn chợt nhìn thấy cái xác nhầy nhụa thì kinh hoảng đứng đờ người ra, miệng há hốc. Mấy nhân vật kia đồng thanh kêu “ủa” rồi tên đầu đà quát tháo trước tiên:

- Bọn ta đến chậm một bước mất rồi, tiểu tử này hung dữ thật.

Âu Trường Quân chợt “À” một tiếng, cười nhạt rồi nói:

- Thái hộ pháp vẫn hồ đồ như ngày nào ở Hào Dương nhỉ.

Thái Đầu Đà chính là hộ pháp của Luân Hồi Bang, giật mình một cái rồi nhú mày nhìn kỹ Âu Trường Quân, lão ta “À” một tiếng:

- Tưởng ai, hoá ra tiểu tử...gì ...Tiểu Phi Thố thì phải.

Âu Trường Quân cười tủm tỉm không trả lời, nhìn lão già béo tròn tiến lên một bước chào hỏi Ngọc Nữ Câu Hồn xong xuôi mới tròn mắt nhìn chàng trầm giọng nói rất kẻ cả:

- Giết người thì phải đền mạng, tiểu tử còn nhỏ tuổi mà ra tay bá đạo thế này thì dung túng thế nào được.

Âu Trường Quân cười nhạt hỏi móc luôn:

- Lao định giết tại hạ chứ gì, vậy sẽ đền mạng cho ai?

Thái Đầu Đà vội tiến lên quát tháo:

- Trước mặt Bang chủ mà người dám hỗn xược thật không thể tha thứ nổi.

Thật ra tên này ninh bợ vô ích, lão mập tròn Bang chủ Luân Hồi Bang có để ý gì đâu còn mãi liếc tình với Ngọc Nữ Câu Hồn, đôi mắt nhìn không rời những chỗ da thịt lộ ra có vẻ thèm thuồng vô cùng. Lão thần thờ hỏi nàng ta:

- Mai cô nương tính xử trí với tiểu tử này ra sao đây?

Ngọc Nữ Câu Hồn đã bị nội thương trầm trọng mà vẫn còn cười duyên rồi trả lời:

- Tư Không Bang Chủ có thể bắt sống được thì tốt hơn.

Lão bang chủ này tên thật là Tư Không Viễn còn ngoại hiệu rất kiêu ngạo “Oanh Địa Phật Vương”, sở dĩ mau mắn chạy đến cứu viện chẳng phải vì tình nghĩa kết giao với Hạ Lý Kỳ mà chính là có dịp ngắm nghé Ngọc Nữ Câu Hồn. Lão ta trong lòng thêm muồn lâu rồi, nay trở ngại là Hạ Lý Kỳ chết tan xác thì mừng thầm trong bụng, oai vệ nói với Âu Trường Quân:

- Tiểu tử nghe thấy gì chưa, người đừng có mừng vội Mai cô nương muốn bắt sống để từng xẻo từng miếng thịt dè trả thù cho phu quân đấy, hà hà...Mai cô nương sáng suốt thật có thể mới xứng đáng với thủ đoạn giết người tàn độc của người.

Ngọc Nữ Câu Hồn cười hình hích chen vào nói thẳng luôn:

- Tư Không Bang Chủ lâm rồi, Hạ Lý Kỳ do chính tay tiện thiếp dùng Lôi Hỏa Dạn hạ sát đấy chứ!

Tư Không Viễn rùng mình một cái nhưng lập tức đổi nét mặt thành vui vẻ tán tụng luôn:

- Ai giết không thành vấn đề, Hạ Lý Kỳ chết là hoàn toàn hợp lý, ai cũng có lợi cả, nhất là Mai cô nương lại càng tự do hơn, hì hì, tại hạ ở đây chơi vài hôm được không?

Ngọc Nữ Câu Hồn vẫn cười nhưng lắc đầu nói:

- Tiện thiếp đang bị nội thương hôm nào rảnh rồi sẽ mời Bang chủ đến Động Đình Sơn thưởng ngoạn trả cái ân ngày hôm nay.

Tư Không Viễn khoái chí cười ha hả, nói dài:

- Tại hạ có ân gì đâu mà Mai cô nương thưởng hậu hĩnh thế.

Ngọc Nữ Câu Hồn vẫn chưa quên được Âu Trường Quân cười mát nhắc nhở luôn:

- Bang chủ trở thành oai bắt sống tiểu tử này tiện thiếp còn nhiều cái thích thú để thưởng nữa đấy.

Tư Không Viễn cười giả lả nhưng trong bụng ngầm ghen tị với Âu Trường Quân, sát khí đâu nổi lên quyết hạ sát chàng cho bằng được, Ngọc Nữ Câu Hồn có trách móc thì việc cũng đã xong rồi còn hơn để tiểu tử tuần tú này hưởng của trời trước mình.

Lao trợn mắt nhìn Âu Trường Quân quát lớn:

- Sao tiểu tử chưa chịu quì xuống để Mai cô nương phát lạc đi.

Âu Trường Quân thấy bọn này cá mè một lứa, dè tiện và độc ác nên tức giận vô cùng lạnh lùng mắng chửi thẳng mặt:

- Luân Hồi Bang từ trên xuống dưới toàn những tên hạ tiện, sống ngày nào di hại cho lương dân ngày ấy.

Tư Không Viễn gầm lên một tiếng, song chưởng xuất chiêu “Tiềm cầ kinh động” chân khí “Chấn oanh công” vừa phát ra đã gây thành tiếng nổ kinh người rồi ào ạt như nước vỡ bờ tràn tới liền. Âu Trường Quân cười nhạt ung dung đưa chân khí “Thông Huyền Như lai Thần Công” đón thẳng luôn, chân khí này biến đổi rất kỳ lạ tùy theo chưởng lực đối phương mà chống đỡ. Ở đây nó biến thành một bức tường vô hình còn cứng rắn hơn gang thép khiến cho chân khí “Chấn oanh công” nổ lộp bộp liên hồi, đã không xuyên thủng được mà còn bị đẩy lùi về nữa. Tư Không Viễn không sao nín nhịn được đành phải “hự” nhẹ để giải thoát hơi tồn đọng trong ngực, đồng thời bước chéo đi làm giảm phần chấn mới đứng vững nổi. Dù là nửa bước cũng coi như thua kém đối phương nên Tư Không Viễn đỏ bừng mặt lên, nửa tức giận nửa hổ thẹn bởi vì từ trước tới nay chưa có ai dám ung dung mà chống đỡ nổi môn “Chấn oanh công” cả. Thật ra công phu này lấy Dương Cương làm chủ lại phát sinh ra những tiếng nổ để áp đảo tinh thần địch thủ chứ chẳng cao siêu gì lắm, có khi còn thua cả “Chân hỏa thần công” của Ngọc Nữ Câu Hồn. Tiếc rằng chân khí thiên tiên của nữ nhân không hợp với “Chân hỏa thần công” nên nàng ta không sao tiến bộ siêu việt được. Ngọc Nữ Câu Hồn vội kêu lên the the:

- Tiểu tử này có thần công ghê gớm lắm tất cả cùng động thủ một lượt đi!

Tư Không Viễn đời nào để mất mặt như vậy, vả lại Phần thưởng chia năm xẻ bảy ai cũng được hưởng tấm thân ngà ngọc thì còn gì danh dự Bang chủ Luân Hồi Bang, do đó lão xua tay ngăn cản liền:

- Bất tất phải loạn đấu, tiểu tử người cao siêu thực nhưng lần này thì chắc sẽ táng mạng dưới chiêu “Thiên oanh địa chấn” của ta đấy.

Ở dĩ Tư Không Viễn nói năng rất tự đắc bởi vì trong pho “Chấn oanh công” có một chiêu tuyệt học kinh lực còn mạnh hơn cả sấm sét nhưng lão chưa bao giờ sử dụng tới. Chiêu này có tên “Thiên oanh địa chấn” chỉ nội bốn chữ đó cũng đủ chứng tỏ nó kinh khủng tới đâu nhưng kèm theo lại có một bất lợi rất lớn muốn xử độc chiêu này thì phải chuyển hết chân hỏa trong người từ xương tủy cho đến lục phủ ngũ tạng dồn hết vào hai cánh tay, lúc đó người sẽ giá lạnh như băng tuyết trong khi hai cánh tay căng phồng và đỏ rực lên. Dương nhiên xử chiêu này Tư Không Viễn tính trước là sẽ cạn kiệt chân hỏa, liệt giường liệt chiếu cả nửa tháng kèm theo thuốc men bổ Hỏa, bổ Dương rất nhiều nhưng vì thể diện lần này lão đành phải dùng tới nó. Ngoài ra chiêu “Thiên oanh địa chấn” còn bị một tác hại cực kỳ nguy hiểm nữa, nếu thắng thì chỉ mất

chân hoả nhưng nếu thua thì chân hoả phát tán không có cách gì bồi bổ nổi, lập tức trở thành liệt nhược, thân tàn ma dại liền. Ở đây Tư Không Viễn ý y nên không tính tới tác hại này cứ định ninh ra tay là sẽ thành công liền, sau đó sẽ từ tạ ra về để phục hồi khi lực có ai biết được mà lo. Âu Trường Quân nghe Tư Không Viễn dương dương tự đắc thì cũng lo thầm, chàng vận hành cả “Thông Huyền Như Lai Thần Công” lẫn “Chuyển y thần công” lên sửa soạn chống đỡ cho chắc ăn. Hiện tại da mặt Tư Không Viễn bắt đầu tái nhợt đi, bao nhiêu chân hỏa từ từ tập trung khiến hai cánh tay căng phồng lên, da thịt đỏ lôm và gần muốn nứt nẻ ra luôn. Tư Không Viễn lặng lẽ vén hai tay áo lên cho khỏi vướng víu, mọi người thấy da thịt đã đỏ rực thì đều giật mình kinh hãi. Thái Đầu Đà hơi biết chút đỉnh về sự tác hại của chiêu “Thiên oanh địa chấn” nên vội kêu lớn:

- Bang chủ, bắt tất phải thí mạng với tiểu tử này làm chi!

Ngọc Nữ Câu Hồn cũng lên tiếng ngăn cản chẳng phải vì sợ Tư Không Viễn tổn hại mà lo cho chàng đẹp trai phải chết thì uổng phí vô cùng:

- Bang chủ sử dụng tuyệt chiêu lỡ tay đánh chết đối phương thì tiện thiếp không hài lòng đâu.

Tư Không Viễn nghe nói chẳng khác gì đổ dầu vào lửa tăng gia hành công và tức giận quát lớn:

- Tất cả tránh xa ra rồi mở mắt mà xem thần công, người nào không nghe thì ta không chịu trách nhiệm đâu nhé.

Ngọc Nữ Câu Hồn chẳng biết làm sao đành phải thở dài lui lại mấy bước, Thái Đầu Đà liền bắt chước theo còn bọn lâu la thì khởi phải bàn tới, tên nào cũng chạy xa tít tuôn. Hiện tại Tư Không Viễn đã tập trung được toàn bộ chân hoả, lão gầm lên một tiếng rồi hai cánh tay đỏ rực co giật liên hồi, từ đó phát ra những tiếng nổ nho nhỏ. Đột nhiên lão thẳng tay một cái thực mạnh, chân khí “Thiên oanh địa chấn” thoát ra như hoả diệm sơn phun phún thạch, hơi nóng đi kèm với tiếng nổ vang trời khiến ai nấy đều văng vắt đầu óc ù cả tai, chân khí “Thiên oanh địa chấn” tràn đến đâu nền đá xám đen lại tới đó chứng tỏ nó nóng còn hơn lửa trong lò nứa. Âu Trường Quân không dám khinh địch, song chưởng đưa toàn bộ chân khí “Thông Huyền Như lai Thần Công” ra chống đỡ, thoát tiên nó ngăn chặn được chân khí “Thiên oanh địa chấn” liền nhưng mấy phút sau đã hơi rung động bởi vì chân khí đối phương càng lúc càng dồn ép mạnh, luồng này kích thích luồng kia tạo thành những tia chớp lóá mắt kèm theo tiếng nổ âm vang. Có lúc tiếng nổ tạo rung động để các tia chớp xuyên vào chân khí “Thông Huyền Như lai Thần Công” nhưng chỉ tới gần là bị hóa giải hết liền. Tư Không Viễn cực kỳ kinh hoảng nếu cứ giữ tình trạng này tất nhiên mình sẽ cạn kiệt chân lực trước do đó

lão liễu mạng đánh cú chót, bao nhiêu chân hỏa đồn ra một lượt. Tiếng nổ và ánh chớp hiện tại không còn phân biệt được nữa bởi vì mọi người đều phải nhắm tít mắt lại, hai lỗ tai ù hẳn luôn. Âu Trường Quân mắc phải một sai lầm, chàng thấy bức tường chân khí “Thông Huyền Như lai Thần Công” dao động không yên liền thu hẹp phạm vi lại chủ ý giữ cho vững chắc hơn, ngờ đâu chân hỏa “Thiên oanh địa chấn” nhân dịp này bành trướng mạnh thêm, nhưng tia hỏa lực lén lút xuyên qua chỗ rung động. Ở cự ly gần thế này chàng vừa phát hiện thì những tia hỏa lực đã chạm vào da thịt không sao kịp hoá giải, nếu tình trạng kéo dài có lúc nó sẽ bành trướng huyết đạo trọng yếu là chàng thất bại ngay. Âu Trường Quân vẫn còn dự trữ chân khí “Chuyển y thần công” ở hai đầu bả vai nên cấp tốc xuất phát hỗ trợ cho “Thông Huyền Như lai Thần Công”. Nếu nói về ảo diệu hay cường lực thì “Chuyển y thần công” không thể sánh được với “Thông Huyền Như lai Thần Công” nhưng nó lại nguy hiểm hơn, lấy số ít dẫn dụ chân khí đối phương chống lại nhau. Vừa xuất phát “Chuyển y thần công” đã làm biến đổi thể liên, nó chạy qua bên trái dẫn dụ chân khí “Thiên oanh địa chấn” chạy theo mình qua bên phải chống lại lực đạo đang công kích, lập tức lại chuyển ngược trở lại. Chỉ trong chớp mắt nó chạy đi chạy lại mấy chục lần gây ra mấy chục tiếng nổ chát chúa, hoàn toàn do chân khí “Thiên oanh địa chấn” đụng chạm nhau tạo thành. Lúc này chân khí “Thông Huyền Như lai Thần Công” chỉ đóng vai bảo vệ ngăn chặn mà thôi. Tư Không Viễn không sao biết nổi tình trạng này, lão càng nghe tiếng nổ nhiều thì càng khoái chí, bao nhiêu chân hỏa tiêu hao hết mà vẫn dính dính đôi phương sắp chết tới nơi. Lão ta còn một chút tàn lực đáng lẽ giữ lại thì may ra còn có cơ hội bổ cứu, đang này lại ấn mạnh tay chuyển thành chưởng hết luôn. Một tiếng nổ long trời vang lên rất dữ dội nhưng tắt ngấm ngay, hơi nóng cũng giảm hẳn đi do đó Ngọc Nữ Câu Hồn và Thái Đầu Đà cùng mở mắt ra một lượt, cảnh tượng trái hẳn với ước đoán khiến cả hai đồng thanh kêu lên “Úi chà!” vừa ngạc nhiên vừa kinh hoảng. Thái Đầu Đà nhảy vọt tới đỡ thân hình của Tư Không Viễn đang chúa đang từ từ đổ xuống, hẳn lại càng kinh hoảng hơn bởi vì thân hình và hai cánh tay của Tư Không Viễn đã tóp teo lại, lớp da nhăn nheo như không còn tí thịt nào. Lão Bang chúa háo sắc háo thắng này lạnh như nước đá và sứt hẳn đi mười mấy cân hai mắt chẳng còn tí thần khí nào, muốn nói gì đó nhưng đôi môi chỉ chóp chép nhẹ nhẹ như cá đớp bọt. Âu Trường Quân đã thu chân khí về chàng đứng rất hiên ngang, nhãn quang lóe sáng quét quanh một vòng rồi mới trầm giọng nói:

- Thái Đầu Đà ngươi mang Bang chúa về lo hậu sự đi, lão ta hiếu cường thì phải nhận lãnh hậu quả tương xứng đó thôi.

Thái Đầu Đà đã kinh hoảng đến mất cả hồn vía nên chẳng nói được tiếng nào bế xốc Tư Không Viễn lên rồi xoay mình chạy đi luôn. Hiện tại trong lòng cốc rộng thênh thang chỉ còn lại hai người Âu Trường Quân và Ngọc Nữ Câu Hồn, bọn lâu la tiểu tốt đã biến đi như có pháp thuật vậy. Âu Trường Quân xoay người đối diện với Ngọc Nữ Câu Hồn, trầm giọng hỏi:

- Bây giờ Mai ma nữ còn mong đợi ở ai nữa? Người không chịu nói ra thì sẽ đau khổ vô ích mà thôi...

Ngọc Nữ Câu Hồn thần thờ không trả lời, đột nhiên lại thò tay vào bụng kéo “soạt” một cái, nửa phần áo phía trước liền bung ra để lộ hoàn toàn những gì kín đáo nhất của nữ nhân. Âu Trường Quân vội vàng nhắm mắt lại, miệng quát lớn:

- Ma nữ lại giở trò cũ, lần này ta sẽ không nương tay đâu.

Âu Trường Quân đột nhiên thấy trước ngực một luồng gió đang đè ép tới, vội vàng mở mắt ra thì viên Lôi Hỏa Đan đen xì chỉ còn cách có nửa thước muốn tránh né cũng không sao kịp nữa chàng hốt hoảng dùng chân khí thổi mạnh một cái, phản ứng tự nhiên này chỉ làm cho hướng bay của nó đổi thành hơi chéo xuống dưới bụng chứ không thể cản trở nổi. Âu Trường Quân đầu óc phản xạ cực kỳ nhạy bén thấy viên Lôi Hỏa Đan ở vị trí gần gần bàn tay liền vận chân khí “Chuyển y thần công” nhả ra, thu lại liên tiếp. Chân khí này được tác động như vậy liền đảo chuyển liên tục khiến cho viên Lôi Hỏa Đan xoay tít đi như chong chóng, tuy nhiên nó vẫn còn quán lực chậm chậm nhích lại gần người chàng hiện tại chỉ còn mấy phân khiến chàng không còn cách nào khác phải dùng toàn bộ chân khí tổng ra thực mạnh. Âu Trường Quân chủ ý chỉ cần tổng viên Lôi Hỏa Đan ra xa ngờ đâu nó lại vô tình bay thẳng về phía Ngọc Nữ Câu Hồn. Đúng ra ma nữ này đã dám chủ động thì thừa sức tranh né nhưng quên mất một điểm là mình đang bị nội thương do đó lực bất tòng tâm, thân hình lách tránh không hoàn toàn nên viên Lôi Hỏa Đan chạm nhẹ vào sườn, nó bay ra phía sau lưng Ngọc Nữ Câu Hồn chừng mấy tấc mới phát nổ. Tuy vậy sức công phá của Lôi Hỏa Đan rất mạnh nên sau tiếng “ầm” là thân hình Ngọc Nữ Câu Hồn bay chúi về phía trước giống như bị một bàn tay vô hình khổng lồ xô tới vậy Âu Trường Quân chẳng còn nể nang gì nữa lập tức nhảy tới định đánh bồi thêm một chưởng cho hết đời ma nữ nhưng chưởng thế đưa ra nửa chừng thì đột nhiên phải dừng lại bàn tay còn cách lưng ma nữ chừng hai tấc mà không thể ấn xuống được nữa. Đây hoàn toàn không phải ma quỷ nào cản trở cả, chính Âu Trường Quân tự ý dừng lại bởi vì Ngọc Nữ Câu Hồn hình như đã chết mất rồi. Nội thương trầm trọng lại thêm Lôi Hỏa Đan đánh nát cả phần lưng thì đến người mạch khỏe như hùm

cũng phải trọng thương hòng hồ gì Ngọc Nữ Câu Hồn. Âu Trường Quân chậm chậm rút tay về, thở hắt ra tự lẩm bẩm than thở:

- Thế mới biết Hoàng Thiên cao xa mà vẫn gần trong gang tấc trong vòng nửa khắc đã có hai ác nhân ma nữ tự hại chính mình, chỉ phiền một chút là chưa kịp hỏi xem Phương muội muội bị giam giữ nơi đâu mà thôi.

Âu Trường Quân thần thờ một hồi đã toan cất bước đi, trong lòng dự định sẽ dùng chưởng lực phá nát toàn bộ các cánh cửa trước sau gì cũng trúng vào nơi giam giữ Phương Tiểu Nga. Đột nhiên ngón tay Ngọc Nữ Câu hồn hơi máy động khiến Âu Trường Quân mừng rỡ vô cùng, chàng nhẹ nhẹ lật ngửa thân hình trắng như ngó sen lên rồi nhắm mắt chuyền chân khí qua. “Thông Huyền Như lai Thần Công” quả nhiên hiệu dụng vô song chỉ chừng nửa khắc là Ngọc Nữ Câu Hồn đã mở mắt ra, đôi môi mấp máy nhỏ nhỏ, Âu Trường quân bất đắc dĩ phải kê sát tai vào mới nghe lồm bồm mấy chữ:

- Cuối cùng... có... địa lời...

Sau đó là sự im lặng hoàn toàn bởi vì lần này có thần tiên giáng hạ cũng chẳng có khả năng nào sai khiến được Ngọc Nữ Câu Hồn nói thêm được nữa rồi. Nét mặt của ma nữ có vẻ thoả nguyện bởi vì đã làm được một việc tốt đầu tiên và cuối cùng trong đời.

Vietkiem.com